

Ulandssekretariatet
LO/FTF Council

Danish Trade Union
Council for International
Development Cooperation

I Landeanalyser - Vestafrika

**Ulandssekretariatets kontor i Lomé
Februar 2011**

1.1 Vestafrika

Vestafrika dækker 15 lande syd for Sahara: Senegal, Gambia, Guinea-Bissau, Guinea, Cape Verde, Sierra Leone, Liberia, Mali, Burkina Faso, Niger, Elfenbenskysten, Ghana, Togo, Benin og Nigeria.

De fleste af landene blev uafhængige af de franske og engelske kolonimagter sidst i 50'erne eller i begyndelsen af 60'erne. Kun Guinea-Bissau and Cape Verde slap først af med portugiserne i 1974 og 1975.

Siden uafhængigheden har regionen været præget af en lang række militærkup, diktaturer, konflikter, voldsomme borgerkrige og en generelt meget svag og usikker økonomisk udvikling. Mange af landene slås med interne etniske og religiøse konflikter, som både skaber og nærer vold og borgerkrige.

Efter Sovjetunionens kollaps i begyndelse af 90'erne åbnede mange af landene i Vestafrika op for flerpartisystemer og en markedsøkonomisk udvikling. I lande som Sierra Leone, Liberia og senere Guinea Bissau medførte denne udvikling direkte borgerkrig, mens det i lande som Ghana, Benin, Senegal og Mali åbnede op for en demokratisk udvikling med regelmæssige valg og en accept af, at skiftende politiske partier kan have regeringsmagten.

Nigeria er med sine 158,2 million indbyggere det mest folkerige land i hele Afrika, og de måtte i mange år lægge ryg til det ene militærkup efter det andet. I dag har Nigeria dog en demokratisk valgt regering, at der har netop været afholdt rimeligt fredelige valg.

Senegal bliver betragtet som en demokrati-model i Afrika. Det har et veletableret flerparti-system, en tradition for civilt styre og er et af regionens mere stabile lande.

Ghana er både politisk og økonomisk også et meget stabilt land med et veletableret flerpartisystem, regelmæssige valg, skiftende regeringer og en stabil økonomisk udvikling gennem de sidste 15 år.

De fleste af landene i regionen er stadig meget fattige med en befolkning, hvor 40-75 % lever i absolut fattigdom og en gennemsnitlig BNP, der ligger mellem 330 og 1000 USD. De fattigste af landene er Niger, Burkina Faso og Sierra Leone.

Endelig skal det nævnes, at regionen ofte er ramt af omfattende og langvarig tørke – specielt i Niger, Burkina Faso and Mali i nord. Når der endelig kommer regn, kommer det til gengæld ofte i så store mængder, at det medfører massive oversvømmelser og deraf følgende ødelagte afgrøder.

Den globale finanskrisen har ramt regionen hårdt og betydet afslutningen på en periode med en rimeligt stabil økonomisk vækst. Arbejdsløsheden og antallet af underbeskæftigede er steget – og det på baggrund af en befolkning, hvor 85-95 % af befolkningen i forvejen ikke har lønarbejde i hverken den private eller den offentlige sektor, og derfor er overladt til at slå sig igennem i den såkaldt uformelle økonomi. Her er livsbetingelserne blevet væsentligt forværret af de stigende priser på både olie, brændsel og basis-fødevarer.

Et af de mest alvorlige problemer i alle lande er den meget store del af unge uden beskæftigelse, uden uddannelse og uden nogen udsigt til at få et fast arbejde. Selv de unge, der har formået at få en uddannelse, har meget få muligheder for at få et job i de formelle sektorer. Med en stadigt stigende utilfredshed med livet i fattigdom, manglende sociale rettigheder og den generelle udvikling – alt sammen sat i relief af en meget stor og stadigt stigende ulighed mellem rig og fattig – rummer landene i Vestafrika alle ingredienser til en cocktail, der på et tidspunkt kan udvikle sig til et voldsomt socialt oprør.

Politisk har fokus gennem det sidste år ligget på Guinea, Elfenbenskysten og Niger. Det sidste af disse lande er senere behandlet mere udførligt, da det er et af de lande, hvor Ulandssekretariatet har et samarbejde med de faglige organisationer.

Guinea

I December 2010 blev Alpha Condé indsat som Præsident efter det første demokratiske valg siden uafhængigheden fra Frankrig i 1958. Alpha Condé vandt valget efter en livslang kamp mod det tidligere regime, som både fik ham sendt i eksil og i fængsel. Imidlertid udbrød der efter valget i november voldsomme uroligheder, da taberen i valget, Cellou Dalein Diallo, udfordrede resultatet og hævdede, at der havde fundet omfattende valgsvindel sted. Resultatet var bl.a., at der i en periode blev erklæret undtagelsestilstand. På trods af vold og uroligheder er den endelige anerkendelse af Alpha Condé som Præsident en stor sejr for demokratiet. Guinea er et land, der er meget rigt på mineraler, og derfor potentielt et af Afrikas rigeste lande – selvom befolkningen i dag hører til blandt de allerfattigste i Vestafrika.

Elfenbenskysten

Selv om Elfenbenskysten tidligere så ud til at være en model for stabilitet, gled landet ind i den form for interne stridigheder, der har plaget mange afrikanske lande. Et væbnet oprør i 2002 delte landet i to: det nordlige holdt af oprørere og det sydlige kontrolleret af regeringen. Sidenhen har fredsftaler skiftet med ny vold, efterhånden som landet langsomt har bevæget sig imod en politisk løsning på konflikten..

I oktober 2010 blev der afholdt præsidentvalg, og anden runde mellem den siddende Laurent Gbagbo og oppositionens leder Alassane Ouattara fandt sted i november. Efter valget blev Ouattara – som var oprørsleder fra den nordlige del – erklæret vinder af valgkommissionen. Men kort efter ændrede forfatningsdomstolen (som siges at være domineret af Gbagbo støtter) resultatet ved at annullere nogle stemmer fra de nordlige provinser og erklære Gbagbo vinder af valget. Størstedelen af det internationale samfund inkl. FN, USA og EU har støttet Ouattara som vinder af valget og har appelleret til Gbagbo om at træde tilbage og overdrage magten til Ouattara.

Men Gbagbo holder stadig fast ved magten og begge kandidater har nu etableret deres egne regeringer og siger at de er præsidenter.

Cirka 4 måneder efter valget er det stadig denne bizarre situation med to præsidenter og to regeringer der eksisterer i Elfenbenskysten. En delegation på fem afrikanske præsidenter udpeget af AU har prøvet at forhandle med parterne men indtil nu er intet konkret resultat opnået. ECOWAS har truet med at sende militær til landet.

Konflikten truer den økonomiske situation, ikke kun i Elfenbenskysten men i hele regionen, og i de seneste uger har der været flere voldsomme sammenstød mellem de to parter. Flygtninge søger til nabolandet Liberia. Hvis ikke krisen løses snart, kunne resultatet blive endnu en livstruende borgerkrig.

ECOWAS

ECOWAS (the Economic Community of West African States) er en regional sammenslutning af 15 lande, etableret i 1975 med det formål at etablere et frihandelsområde i West Africa. ECOWAS består af Kommissionen, ECOWAS parlamentet og ECOWAS domstolen foruden ECOWAS Bank for Investment and Development.

ECOWAS er især engageret i frihandel, men det har også udviklet sig til en politisk og økonomisk samarbejdsorganisation. Det har bidraget med fredsbevarende styrker i interne konflikter som i Liberia i 2001 og i Elfenbenskysten i 2002. Nigeria er langt den største bidrager til organisationen både økonomisk og politisk.

En fælles valuta – CFA franc – er etableret mellem de fransktalende lande og Guinea-Bissau. Den har en fast vekselkurs ift. Euro.

1.2 Udviklingen i 2010 i vore partnerlande

Beskrivelsen af vore partnerlande fokuserer på de seneste udviklinger i 2010 og begyndelsen af 2011. En mere omfattende beskrivelse af den politiske situation og arbejdsmarkedet i de forskellige lande foruden partnerne kan findes i de landeanalyser, der er udarbejdet til programdokumentet ”Decent Employment in West Africa”.

1.2.1 Benin

Navn:	Republikken Benin
Befolkningstal:	9.2 million

Hovedstad:	Porto-Novo (administrativ hovedstad) og Cotonou (økonomisk og politisk hovedstad)
Uafhængighed	1960
Størrelse:	112,622 km ²
De væsentligste sprog:	Fransk (officielt), Fon, Ge, Bariba, Yoruba, Dendi
De væsentligste religioner:	Stammereligioner, Kristendom, Islam
Forventet levealder:	62 år (mænd), 65 år (kvinder)
GDP per capita:	745 USD
Møntenhed:	Francs CFA
Hoved eksportområder:	Bomuld, palmeolie
UNDP's Human Development Index:	134 (ud af 169)

Benin opfattes som et af de mest stabile demokratier i West Africa med en rimelig sund økonomisk udvikling over de seneste år. Benin var et af de første lande i Afrika, der sikrede en fredelig overgang til flerparti demokrati i 1991.

Ved det seneste præsidentvalg i 2006 var der imidlertid et ønske om ændringer, for folk var trætte af politikere. En politisk outsider, direktøren for West African Development Bank, Boni Yayi, blev valgt som præsident med mere end 70 % af stemmerne i anden runde. Yayi talte om forandring og ønskede at ændre Benin til et land, der udviklede sig. Præsidenten er både statsoverhoved og regeringschef.

I Benin er det typiske mønster, at nord stemmer på nord, midten stemmer enten nord eller syd, og syd stemmer for nord eller syd. Derfor har Benin i de seneste 50 år været ledet næsten udelukkende af folk fra nord. Yayi kommer også nordfra.

Det lykkedes for Yayi at mobilisere væsentlige beløb til infrastruktur, skoler og landbrug. Børneskolen er nu gratis, og gratis behandling er indført for de fattigste og for gravide kvinder. Demokratiet blev styrket, og der var mere fokus på god ledelse og respekt for grundlæggende frihedsrettigheder. Benin har nu en spredning af politiske partier, et stærkt civilsamfund og øget pressefrihed.

Imidlertid blev Yayi også uvenner med de gamle politikere. Siden parlamentsvalget i 2007 har Yayi haft et flertal imod sig i parlamentet, hvilket har gjort det vanskeligt at regere. Endvidere bruger parlamentets flertal alle midler til at angribe regeringen. Den globale finanskriser har desuden betydet, at den forventede økonomiske vækst i Benin er udeblevet. Jobs forsvinder, inflationen stiger, og priserne går op.

Den økonomiske vækst er gået i stå og forventes kun at nå ca. 3.5 % i 2010 og 2011. Derfor er mange mennesker skuffede over den nuværende regering og præsidenten, og de mener ikke, at de har levet op til deres løfter om forandring.

Efter de første to succesrige år under Yayi begyndte tingene at ændre sig i Benin, og de seneste år har været kendetegnet af en række politiske og finansielle skandaler, som i 2010 kastede Benin ud i en alvorlig politisk krise. Der har været massive demonstrationer, som politiet har mødt med voldsom undertrykkelse og censur er blevet indført.

Et antal politiske partier og organisationer har dannet en bred koalition ved navn "Coalition ABT-2011" til støtte for den nuværende formand for West African Development Bank, Abdoulaye Bio

Tchané, i præsidentvalget planlagt til 6 marts 2011. Deres målsætning er ikke blot at tilbyde et troværdigt alternativ til folket i Benin, men også at fremme demokrati og lovlighed. De anklager det nuværende regime for gentagne overtrædelser af forfatningen, trusler mod flerpartisystemet samt pressefrihed.

En anden politisk styrke er UN (l'Union fait la Nation) koalitionen ledet af Adrien Houngbédji. Denne koalition har haft flertal i parlamentet siden valget i 2007.

På trods af al uro og skandaler forventes det, at Yayi vil vinde præsidentvalget og derved få en periode mere.

Valget er blevet udsat en uge og oppositionen har bedt om yderligere udsættelse. Dette skyldes, at et computerstyret afstemningssystem er ved at blive introduceret i Benin for første gang, men en vurdering for et par uger siden viste, at mere end en million vælgere ikke har kunnet blive registreret, hvilket vil gøre det umuligt for dem at stemme. Oppositionen har også prøvet at forsinke processen ved ikke at nominere deres kandidater til valgkommissionen.

De politiske og finansielle skandaler har forværret klimaet mellem de mange faglige organisationer i Benin. Den største organisation, den kommunistiske CGTB, har ført en massiv kampagne mod Yayi sammen med kommunistpartiet, og har opfordret til en folkelig revolution.

Vores partner, UNSTB, den ældste faglige organisation i Benin, og før 1992 den eneste organisation i landet knyttet til den socialistiske regering, har deltaget aktivt i demonstrationer imod regeringen, efter at en ansat i finansministeriet forsvandt på mystisk vis, efter at han blev anklaget for at have givet information til oppositionen om de finansielle skandaler. Men UNSTB har afvist en folkelig opstand af frygt for, at det kunne have uoverskuelige konsekvenser for fred og udvikling i Benin. I stedet har de opfordret regeringen til at sikre social dialog og en afslutning på censur og undertrykkelse.

For tiden arbejder UNSTB på at få indført det nye universelle sygesikringssystem (RAMU), som er under udvikling og samarbejde med WHO. Det ville betyde et sygesikringssystem, som også vil dække folk i den informelle økonomi.

Seneste nyt: Der ser nu ud til at valget vil blive udsat – formentlig til 13 marts pga. de mange vælgere, som ikke har kunnet nå at blive registreret. Imidlertid skal den nye præsident ifølge forfatningen indsættes den 6. april.

1.2.2 Ghana

Navn:	Republikken Ghana
Befolkningstal:	24.3 million
Hovedstad:	Accra
Uafhængighed	1957
Størrelse:	238,533 km ²
De væsentligste sprog:	Engelsk (officielt), Akan, Ewe etc.
De væsentligste religioner:	Kristendom, stammereligioner, Islam
Forventet levealder:	57 år (mænd), 59 år (kvinder)
GDP per capita:	700 USD
Møntenhed:	Cedi

Hoved eksportområder:	Guld, kakao, tømmer, tunfisk, bauxit, aluminium, mangan, diamanter
UNDP's Human Development Index:	130 (ud af 169)

Som nævnt i indledningen er Ghana kendt som et af de mere stabile lande i Afrika politisk og økonomisk.

Selv om Ghana har haft en stabil økonomisk vækst i de sidste 15 år, er det ikke nået ned til at forbedre levevilkårene for den brede befolkning, og der er stadig ca. 30 % som lever under fattigdomsgrænsen.

John Atta Mills fra NDC blev indsat som Præsident i januar 2009. Han beskriver sig selv som social demokrat inspireret af de ideer om social velfærd, der blev beskrevet af landets første præsident, Kwame Nkrumah. Hoveddagsordenen for Mills har været at skabe "A Better Ghana".

Imidlertid er Ghana også berørt af den globale økonomiske krise med stigende arbejdsløshed, manglende investeringer og færre penge sent fra udlandet. Det har resulteret i massive stigninger på benzin, elektricitet og madvarer i 2010. Vores partner i Ghana, Ghana Trade Union Congress, TUC, spillede en væsentlig rolle i at få reduceret de planlagte stigninger ved truslen om en generalstrejke i 2010.

I juli 2009 sikrede Ghana et 600 million dollar treårs lån fra IMF, midt i bekymringer over virkningen af den globale tilbagegang på de fattige lande. IMF sagde, at Ghana's økonomi havde vist sig at være relativt stærk pga. de høje priser på kakao og guld.

TUC kritiserer Mills regeringen for dens stramme finanspolitik og inflations-kontrollen for at indrette sig efter reglerne fra IMF og Verdensbanken.

TUC opfordrer regeringen til at opfylde løftet om at gøre jobskabelse til centrum for dens politik og til basis for at styrke den nationale økonomi. Ifølge TUC bør regeringens succes måles på antallet af job, som er skabt.

Beskæftigelsesproblemet i Ghana kan samles omkring tre hovedemner. Det første handler om den fortsatte politik om netto fastfrysning af beskæftigelse i den offentlige sektor. Det andet er regeringens manglende beskyttelse af den hjemlige industri, som regeringen selv anser for at være drivkraft til vækst og leverandør af rimelige job. Det tredje er den stigende afformalisering af beskæftigelsen i alle sektorer. Ud af den totale anslåede arbejdsstyrke på 11 millioner er ca. 10 millioner engageret i uformelle økonomiske aktiviteter.

Ifølge TUC kræver omfanget af beskæftigelsesproblemet direkte indgriben af regeringen – med særlig henblik på manglen på rimelige job. Regeringen må skaffe direkte beskæftigelse til de unge i vigtige områder som uddannelse, sundhed, sikkerhed, boliger, kloakering, vandforsyning og transport. Det er TUCs synspunkt, at størrelsen af den offentlige sektor skal måles ud fra en tilstrækkelighed (eller utilstrækkelighed) af væsentlige services for ghaneserne. Der er stor mangel på lærere, sundhedspersonale og politifolk. Der er behov for bedre infrastruktur, flere skoler, klinikker og jernbaner foruden forbedring af kloakeringen i hele landet. Der er cirka en halv million offentligt ansatte i Ghana.

Den nye lønstruktur for offentligt ansatte – Single Spine Pay (SSPP) – aftalt i trepartsforhandlinger og forventet indført 1. januar 2010 er stadig ikke fuldt indført.

Det er TUC's holdning, at Ghana ikke fortsat kan forvente, at den private sektor kan skaffe den mængde rimelige job, der er nødvendigt for en social udvikling. Hvis den private sektor skal blive den væsentlige drivkraft - og være i stand til at skaffe job i rette antal og rimelig kvalitet - må den støttes aktivt af regeringen.

I december begyndte Ghana at udnytte sine offshore olie forekomster. Der har været store diskussioner i Ghana om, hvordan man skulle sikre, at indtægten fra olien bruges til at bygge en økonomisk infrastruktur og skaffe social service til befolkningen. Der er igangværende diskussioner om en Ghana Petroleum Revenue Management Bill og en Petroleum Management Bill foruden planer om at etablere en Investment Management Committee. TUC beklager, at organisationen ikke er inviteret til at være repræsenteret i denne komite.

TUC taler stærkt om åbenhed, gennemsigtighed og ansvarlighed ift. olie indtægterne, for at sikre at indtægterne kan bruges til social udvikling af landet. De påpeger over for regeringen, at der er mange eksempler i Afrika på olierige lande, som ikke har været i stand til at forbedre folks vilkår, og hvor olien i nogle tilfælde endog har ført til konflikter og borgerkrige.

I flere år har TUC søgt at organisere grupper i den uformelle økonomi, især små selvstændige. Men TUC overvejer nu, om det er den rette strategi. Efter at have udarbejdet en analyse af arbejdsmarkedet ser det ud til, at der er ca. 600,000 ansatte i den uformelle økonomi, hvorimod antallet af selvstændige er enormt. Problemet for TUC er, at medlemmer i den uformelle økonomi sjældent betaler kontingent, og at TUC ikke har kapacitet til at organisere eller servicere de selvstændige ordentligt. Det har derfor ikke været muligt at opnå de forventede resultater i organisering af den uformelle økonomi.

Hvis fokus var rettet mod arbejdsbetingelser, ville TUC kunne bruge sine forhandlingsevner med arbejdsgiverne til at forhandle nationale eller sektorale aftaler, som kunne sikre en minimumsløn, rimelige arbejdsvilkår og et sikkert arbejdsmiljø.

Ghana har en væsentlig rolle i fredsbevarende arbejde. Tropper har været sent til Elfenbenskysten, Liberia, Sierra Leone og DR Congo. Imidlertid gik Præsident Mills imod at sende tropper til Elfenbenskysten, da forslaget kom op i ECOWAS for nylig i forbindelse med den nuværende krise i Elfenbenskysten.

Næste præsidentvalg finder sted i december 2012. der er rygter om at tidligere Præsident Jerry Rawlings' kone vil forsøge at stille op.

1.2.3 Niger

Navn:	Republikken Niger
Befolkningstal:	15.8 million
Hovedstad:	Niamey
Uafhængighed	1960
Størrelse:	1.27 million km ²

De væsentligste sprog:	Fransk (officielt), Arabisk, Hausa, Songhai
De væsentligste religioner:	Islam, stammereligioner
Forventet levealder:	53 år (mænd), 55 år (kvinder)
GDP per capita:	330 USD
Møntenhed:	Francs CFA
Hoved eksportområder:	Uran, kød produkter
UNDP's Human Development Index:	167 (ud af 169)

Efter det turbulente politiske år 2009 i Niger, hvor Præsident Tandja tog ethvert muligt politisk skridt til at blive ved magten i tre år længere - og den påfølgende massive modstand i opposition, fagbevægelse og civil samfund imod ham - blev Tandja endelig væltet ved et militærkup i februar 2010. Selv om man aldrig kan rose et militærkup, var der et yderst populært kup i Niger, og det blev set som den sidste mulighed, eftersom al diplomatisk dialog var mislykket. Skønt Niger blev udelukket fra AU, blev kuppet mere eller mindre accepteret af det internationale samfund, som var yderst forsigtig i sin fordømmelse og opfordrede kuplederne til at arbejde hen mod nye valg så hurtigt som muligt. Desuden havde Tandja's skridt resulteret i indefrysning af international udviklingshjælp til Niger, hvilket havde kastet landet ud i en dyb økonomisk krise.

Fra den første begyndelse erklærede den højtstående officer, Maj Salou Djibo, som blev leder af den militære junta, at militæret ikke ville forblive ved magten men ville sikre en tilbagevenden til demokrati. En fælles regering af militære og civile blev etableret og en lovgivende forsamling dannet bl.a. med deltagelse af fagforeninger og civil samfund. Det blev erklæret, at ingen af de militære ledere eller medlemmer af den midlertidige regering kunne stille op til valg.

Sidst i november blev en folkeafstemning afholdt om den nye forfatning, og den blev vedtaget med en overvældende majoritet (82.35 %). Skønt stemmeprocenten kun var ca. 52 %, var det den højeste nogensinde i Niger.

Første runde af præsident- og parlamentsvalgene blev afholdt som planlagt 31. januar 2011 uden store forstyrrelser eller uregelmæssigheder, og det blev anerkendt at de internationale observatører. Anden runde af præsidentvalget skal afholdes 12. marts 2011 mellem den gamle oppositionsleder Mahamadou Issoufou og tidligere Premier Minister Seini Oumarou. På grund af nye påstande om svindel i første runde er det ikke klart, om valget må udsættes.

Skønt Niger har et stort potentiale for økonomisk vækst med dets rige uranminer og sandsynlig guld og olie, forbliver Niger et af de fattigste lande i verden, altid i gang med at skaffe mad til befolkningen.

I 2010 oplevede Niger massiv tørke fulgt af voldsomme regnmængder, hvilket resulterede i tab af afgrøde og næsten halvdelen af landets kvæg. Det anslås, at fem til syv million mennesker var ramt af sult.

For nylig ser det ud til, at Al Qaeda har forøget sine aktiviteter i Niger og nabolandet Mali. I September 2010 blev syv ansatte fra den franskejede uranmine i den nordlige del af Niger kidnappet, tilsyneladende af militante grupper med tilknytning til to Al Qaeda. Senere blev tre af dem frigivet. I Januar 2011 blev to unge franskmænd bortført fra en restaurant midt i hovedstaden Niamey. Få dage senere gik en redningsaktion, der involverede fransk militær, tilsyneladende helt galt, og de to unge franskmænd blev dræbt.

Yderligere har Tuareg nomader, der ønsker mere selvstyre for nord, gennemført småkampe i den nordlige del af landet.

Som nævnt spillede de faglige organisationer en større rolle i modstanden mod den nu afsatte Præsident Tandja, og de har været aktivt involveret i arbejdet med at udarbejde en ny forfatning. Den fælles kamp mod Tandja bragte de forskellige organisationer tættere sammen, da de også måtte kæmpe mod Tandja's forsøg på at underminere organisationerne foruden hans etablering af hans egne faglige organisationer.

Vores partner, USTN, den ældste faglige organisation i Niger, afholdt sin Congress i februar 2011. Abdou Maigandi blev genvalgt som generalsekretær. Han har været en yderst prominent faglig leder både internt og på en internationale scene i mange år, men har i de seneste år været svækket af sygdom.

1.2.4 Sierra Leone

Navn:	Republikken Sierra Leone
Befolkningstal:	5.7 million
Hovedstad:	Freetown
Uafhængighed	1961
Størrelse:	71,740 km ²
De væsentligste sprog:	English (officielt), Krio etc
De væsentligste religioner:	Islam, kristendom
Forventet levealder:	46 år (mænd), 49 år (kvinder)
GDP per capita:	341 USD
Møntenhed:	Leone
Hoved eksportområder:	Diamanter, rutil, kakao, kaffe, fisk
UNDP's Human Development Index:	158 (ud af 169)

Selv om Sierra Leone fortsat kæmper for at overvinde konsekvenserne af den forfærdelige borgerkrig, der rev landet fra hinanden fra 1991 til 2002, opfattes den politiske situation som rolig og stabil, og der har været en del økonomisk udvikling i Sierra Leone.

Infrastrukturen var næsten helt ødelagt under krigen, men er nu blevet forbedret. Kinesere og senegalesere er gået i gang med store vejprojekter. Flere investeringer kommer til, især fra firmaer fra Europa og USA, der investerer i minedrift og landbrug. Det forventes, at investeringer i minedrift kan skaffe cirka 25,000 nye job. Electricitetsdækning og transport er blevet forbedret, og turisme er begyndt at blomstre op. Og der er muligheder for flere investeringer fra udlandet pga. det positive politiske miljø.

For øjeblikket fokuserer regeringen på tre hovedområder: landbrug, elektricitet og sundhed.

På trods af den økonomiske vækst oplever befolkningen i Sierra Leone reelle problemer pga. En ukontrolleret inflation, vurderet til mellem 18 og 20 %, men ifølge vores partner Sierra Leone Labour Congress er den meget højere. Der har været store stigninger i priser på olie, transport og madprodukter, mens lønningerne er forblevet på stort set samme niveau. Ifølge SLLC skulle

mindstelønnen være ca. 200 USD for at dække de grundlæggende behov, men de fleste folk i Sierra Leone tjener næppe mere end 35 USD per måned selv i den offentlige sektor. I den private sektor er en gennemsnitsløn 75 til 100 USD per måned.

Læger og sygeplejersker fik en 100 % forhøjelse efter en strejke. Imidlertid har ingen andre grupper end folk i sundhedssektoren fået mere i løn.

Situationen i uddannelsessystemet er ganske alarmerende med stor mangel på skoler, dårlig infrastruktur, mangel på lærere og på skolebøger. Der er klasser med op til 100 børn men kun bøger til 10 - 15 elever. Skoler arbejder på skift med morgen- og aftenhold. Lærerne har forlangt lønstigninger for at nå 80 - 100 USD om måneden. Lærernes fagforbund har krævet forbedring af lønninger og arbejdsvilkår ud over ekstra tillæg for at tage ud i regionerne, hvor der er akut lærermangel.

SLLC har et godt forhold til regeringen og har bedt om en social dialog for at diskutere lønændringer i 2011.

Gratis sygesikring er etableret for gravide og ammende kvinder og børn under fem år. En ny universel sygesikring, som SLLC går stærkt ind for, diskuteres for tiden med regeringen i samarbejde med ILO. SLLC er aktivt involveret i diskussionerne om denne nye ordning.

Arbejdsløshed og underbeskæftigelse er nogle af de store problemer i Sierra Leone. En stor del af de unge mennesker, som aldrig fik en grundlæggende uddannelse pga. krigen, har nu hverken job eller fremtidsperspektiver og udgør en permanent trussel mod fred og stabilitet i Sierra Leone. Det er utrolig vigtigt, at regeringen virkelig etablerer beskæftigelsesprojekter for denne meget sårbare gruppe. Ellers vil tanken og at gribe til våben igen kunne blive et alternativ for dem.

Sierra Leone Labour Congress er – selv om der er nogle få mennesker beskæftiget – en ganske stærk organisation, som har en væsentlig rolle i treparts forhandlinger og er aktivt involveret i en række komiteer og kommissioner. For tiden er SLLC i gang med diskussioner med regeringen og arbejdsgiverne om en revision af arbejdslovgivningen. TUC fra UK assisterer SLLC med juridisk rådgivning på dette område.

SLLC arbejder hårdt med at organisere grupper fra den uformelle økonomi, da der er et voldsomt behov for at sikre dem bedre arbejdsbetingelser og bedre beskyttelse mod skader..

SLLC har f.eks. organiseret gadehandlere i Freetown og har været aktive i at forhandle rimelig skatteopkrævning med de lokale myndigheder.

SLLC holder Congress i april 2011, hvor lovene vil blive revideret for styrke kvinderne i organisationen og for at integrere arbejdere i den uformelle økonomi.

SLLC har øget sit medlemstal blandt lærere med 200 % og med 50 % i den formelle sektor. Der er et potentiale på 800,000 til en million medlemmer i den uformelle økonomi.

Sierra Leone fejrer 50 års uafhængighed i år. Der er nedsat en kommission til at forberede festlighederne, og SLLC er medlem.

Næste præsidentvalg er i 2012.

1.2.5 Togo

Navn:	Republikken Togo
Befolkningstal:	6.8 million
Hovedstad:	Lomé
Uafhængighed	1960
Størrelse:	56,785 km ²
De væsentligste sprog:	French (official), lokale sprog
De væsentligste religioner:	Stammereligioner, kristendom, Islam
Forventet levealder:	62 år (mænd), 66 år (kvinder)
GDP per capita:	431 USD
Møntenhed:	Francs CFA
Hoved eksportområder:	Kakao, fosfater, kaffe, bomuld
UNDP's Human Development Index:	139 (ud af 169)

Det andet præsidentvalg siden diktatoren Eyadéma Gnassingbé's død i 2005 fandt sted 4. marts 2010. Gnassingbé havde styret Togo i mere end 30 år. Hans søn, Faure Gnassingbé, vandt valget med ca. 60 % af stemmerne. For første gang i Togo havde kampagnerne op til valget været fredelige, og valget fandt sted uden større sammenstød. De internationale observatører bl.a. fra EU erklærede valget frit og fair.

Alligevel afviste oppositionskandidaten Jean-Pierre Fabre og hans parti, UFC, resultatet som falsk og gennemførte massive demonstrationer i Lomé. Efter nogle måneder med disse demonstrationer blev oppositionens møder forbudt. Fabre blev chikaneret og forfulgt ved nogle lejligheder, og politiet greb ind.

For at stoppe uroen gik Gilchrist Olympio, leder af UFC og søn af den første præsident Sylvanus Olympio som blev myrdet under et kup, iværksat af Gnassingbé i 1967, ind og traf en aftale med Præsident Faure om, at UFC kunne gå med i regeringen.

Imidlertid afviste UFC aftalen og suspenderede Olympio. Tusinder af partitilhængere protesterede mod aftalen. Dette førte endelig til en splittelse af UFC. Fabre og en del af hans folk i parlamentet forlod UFC og har siden dannet deres eget parti, ANC.

Parlamentsudvalget benyttede denne lejlighed til at smide Fabre og hans tilhængere ud af parlamentet, siden de ikke længere repræsenterede UFC, - det parti, de var valgt for. Fabre har naturligvis afvist denne afgørelse og fastholder, at de er valgt som individer og derfor har ret til at forblive.

Fabre fortsætter sine demonstrationer mod præsidenten, og for nylig havde ANC planlagt et stort møde som skulle ende med en march til Lomé.

De håbede, at det ville føre til folkelig opstand, som den er set i visse lande i Nordafrika. Men mødet blev forbudt af præsidenten. Fabre har prøvet at indbyde Fabre til at starte en dialog og finde en løsning på krisen, men Fabre har sat som betingelse, inden han går ind i forhandlinger, at de forkastede parlamentarikere skal genindsættes.

Et antal nære familiemedlemmer til præsidenten har været holdt i husarrest uden retssag i flere år efter anklager om at planlægge et kup mod Faure for nogle år siden.

Mange mennesker siger faktisk, at præsidenten prøver at gennemføre reformer, at forbedre infrastrukturen og tiltrække investeringer, men at han stadig er omgivet af de gamle tilhængere af hans far fra RPT partiet og af militæret, som har for meget indflydelse over Faure. Der er påstande om voldsom korrupsion og mismanagement af internationale funde, bestikkelse og nepotisme.

Præsidenten og hans familie er fra den nordlige del af Togo og har domineret den politiske scene i næsten 40 år. Det siges, at det er næsten umuligt for en person, der ikke er fra nord, at få job i den offentlige sektor.

Det er vanskeligt at vurdere, om der kunne komme en social og politisk opstand på et eller andet tidspunkt i Togo. Oppositionen er stadig svag og ikke tilstrækkelig samlet.

På den anden side lever størstedelen af befolkningen i Togo under ekstremt vanskelige vilkår især med de store stigninger i benzin og fødevarer, som landet har set det seneste år. Minimumslønnen er stadig 60 - 70 USD per måned, og det er meget vanskeligt at dække de grundlæggende behov med sådan en løn. Endvidere har kun en meget lille procentdel af befolkningen et formelt job.

Der er for få skoler, og de er dyre og dårligt udstyrede med op til 100 børn per klasse. Sundhedssystemet er under al kritik. Offentlige hospitaler har end ikke det mest grundlæggende udstyr, medicin eller forsyninger. De er snavsede og uhygiejniske.

Kvinder er nødt til at købe vand uden for hospitalet for at vaske patienterne. Folk, som ikke kan betale øjeblikkeligt, bliver ikke indlagt på hospitalet. Desuden er der flere sager, hvor medicin sendt fra udlandet som hjælp sælges af læger eller sygeplejersker.

Som i de fleste tidligere franske kolonier er der et utal af nationale fagorganisationer, som ofte konkurrerer indbyrdes om medlemmer og indflydelse. Vores partner, CNTT, den første og i mange år den eneste fagorganisation i landet, anklages undertiden for at være for tæt knyttet til regeringen. Den fastholder, at den er neutral, men at den frygter at en yderligere forværring af det politiske klima kunne kaste landet ud i en ødelæggende konflikt, og at fred og sikkerhed som Togo desperat har brug for er den eneste måde at sikre udvikling i det fattige land.

Den eneste anden store nationale fagorganisation, CSTT, hvorfra adskillige ledere er i ITUC-Africa, påstår at den er en oppositions fagorganisation. Ikke desto mindre er Arbejdsministeren fra CSTT. Så det er lidt vanskeligt at påstå, at man er så meget i opposition til regeringen, når man samtidig er med i den.

Der er et nationalt treparts forum til social dialog, som imidlertid hovedsagelig beskæftiger sig med mindstelønnen. Det er derfor overordentlig vanskeligt for forbundene at få nogen reel indflydelse på arbejdsmarkedspolitik eller udviklingsspørgsmål.